

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 232)

Nov (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	23
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 52)

14. நிரஸ்தரங்கோதயோ அநந்தோ வாஸுதேவ: ப்ரகாசதே

பூர்ணாஹந்தாஸ்மி தஸ்யைகா சக்திரீச்வரதா மயீ

15. நியோதிதா ஸதாநந்த ஸர்வத: ஸமதாம் கதா

ஸர்வபாவ ஸமுத்பூதி: ஸர்வப்ரத்யக்ஷ ஸம்மதா

பொருள் - அந்த நேரத்தில் அசைவற்ற ஸமுத்ரம் போன்றும், ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபடாமலும் உள்ள வாஸுதேவன் மட்டுமே வெளிப்பட்டபடி உள்ளான். அப்போது அவனுடைய பூர்ணமான ஈச்வரத்தன்மையாகவும், சக்தியாகவும் நானே உள்ளேன். நான் எப்போதும் செயல்படுபவளாகவும், ஆனந்தம் நிறைந்தவளாகவும், சம நிலையில் உள்ளவளாகவும் இருக்கிறேன். என்னிலிருந்தே இந்த அனைத்தும் தங்களுடைய இருப்பு என்னும் நிலை, வெளிப்படும் நிலை ஆகியவற்றை அடைகின்றன.

16. யா ஹ்யேஷா ப்ரதிபா தத்தத் பதார்த்த க்ரம ரூஷிதா

உத்த்ருதேஷு பதார்த்தேஷு ஸாஹம க்ரமசாலிநீ

பொருள் - ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருளில் உள்ள அனைத்துவிதமான மாற்றங்களாவும், அந்த ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவைகளுடன் சேர்ந்துள்ளவளாகவும் இருக்கிறேன்.

17. அவபோதாத்மிகாயா மே யா ப்ரத்யகவமர்சிதா

ஸா ஸ்புரத்தா மஹாநந்தா சப்த ப்ரஹ்மேதி கீயதே

பொருள் - ஞானத்துடன் ஒன்றியிருப்பதான (அல்லது ஒத்து இருப்பதான) ஆத்மாவை அறிதல் என்பதே எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடன் கூடிய சப்தப்ரஹ்மத்தின் (சப்த ப்ரஹ்மத்தை வேதம் எப்பறும், ஓங்காரம் என்றும், நாதப்ரஹ்மம் என்றும் பலவிதமாகக் கூறுவர்) வெளிப்பாடாகும்.

18. ப்ரகாசாநந்த ஸாராஹம் ஸர்வமந்த்ர ப்ரஸூ: பரா

சப்தாநாம் ஜநநீ சக்திருதயாஸ்தமயோஜ்ஜ்ஞிதா

பொருள் - இத்தகைய சப்த ப்ரஹ்மமாக உள்ள நான், எப்போதும் ஞானமயமாக (தானாகவே வெளிப்படுபவளாக), ஆனந்தமயமாக உள்ளேன். அனைத்து மந்த்ரங்களின் ஆதாரமாக உள்ளேன் (மந்த்ரங்கள் வெளிப்படுவது ஓசை வடிவில் ஆகும். மக்ஷாலக்ஷ்மி அத்தகைய ஓசை என்னும்போது, அந்த மந்த்ரங்களில் ஆதாரம் இவளே ஆகிறாள்). உயர்ந்தவளாகவும், அனைத்து ஒலிகளின் தாயாகவும் உள்ளேன். சக்தியான நான் உதயமாவதும் இல்லை, மறைவதும் இல்லை (எப்போதுமே உள்ளேன்).

19. வ்யாபகம் யத்பரம் ப்ரஹ்ம நாராயணமநாபயம்

சாந்ததா நாம யாவஸ்தா ஸாஹம் சாந்தாகில ப்ரஸூ:

பொருள் - எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனும், தூய்மையானவனும் ஆகிய நாராயணன் பரப்ரஹ்மமாக உள்ளான். அமைதியுடன் உள்ள அவனுடைய அந்த அமைதியான நிலையாக நானே உள்ளேன். மேலும் அனைத்தும் வெளிப்படும் ஆதாரமாகவும் உள்ளேன்.

20. தஸ்யா மே ய உதேதி ஸ்ம ஸிஸ்ருக்ஷாக்யோ அல்ப உத்யம:

ஸ சப்தார்த்த விபேதேந சாந்த உந்மேஷ உச்யதே

பொருள் - அனைத்தையும் படைக்கவேண்டும் என்னும் உந்துதல் என்னில் ஏற்படுகிறது (இந்த உந்துதல் என்பது ஸிஸ்ருக்ஷா எனப்படுகிறது). அப்போது ஓசை மற்றும் அதன் பொருள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு வெளிப்படுகிறது (தொடக்கத்தில் ஓசை மற்றும் அதன் பொருள் ஆகியவை ஒன்றாக உள்ளன. அப்போது ஓசையின் பொருள் என்ன என்பது அறியாத நிலை உள்ளது. இரண்டும் தனியாகும்போது, இன்ன ஓசைக்கு இன்ன பொருள் என்று உணர இயல்கிறது).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 232)

1-3-2 முக்தோபஸ்ருப்ய வ்யபதேசாத் ச

பொருள் - முக்தி அடைந்தவர்களால் அடையப்படுபவன் என்று கூறுவதாலும் (பரமபுருஷனே ஆவான்).

ஸித்தாந்தம் - த்யுலோகம், பூமி போன்றவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ள பரமபுருஷனே ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களால் அடையப்படுபவன் என்று கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்படுகின்றன :

- முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - யதா பச்ய: பச்யதே ருக்ம வர்ணம் கர்த்தாரமீசம் புருஷம் ப்ரஹ்ம யோநிம் ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - ப்ரஹ்மஞானியான ஒருவன் பொன்னிறமானவனும், அனைத்தையும் படைத்து நியமிப்பவனும், அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமபுருஷனை எப்போது காண்கிறானோ அப்போது அவன் தனது புண்ணிய பாபங்களை விட்டு, தோஷங்கள் அற்றவனாய், பரமபுருஷனுடனான ஒற்றுமையை அடைகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-8) - யதா நத்ய: ஸ்யந்தமாநா: ஸமுத்ரேஸ்தம் கச்சந்தி நாமரூபே விஹாய ததா வித்வாந் நாம ரூபாத் விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம் - நதிகள் அனைத்தும் ஸமுத்திரத்தில் கலந்தவுடன் எவ்விதம் தங்களுடைய பெயர்களையும் ரூபங்களையும் விடுகின்றனவோ அது போன்று, முக்தி பெற்ற ஒருவன் பரமபுருஷனை அடைந்த பின்னர்

தனது பெயர் மற்றும் ரூபத்திலிருந்து விடுபட்டு (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டு) பரமபுருஷனுடனான ஒற்றுமையை அடைகிறான்.

ஸம்ஸார பந்தத்தை விட்டவர்கள் மட்டுமே தங்களுடைய புண்ணியம் மற்றும் பாபங்களை உதறித் தள்ளி, தோஷம் அற்று, பெயர் மற்றும் ரூபங்களைத் தள்ள இயலும். தங்களுடைய புண்ணிய பாபங்களுக்கு ஏற்றபடி, அசித் பொருள்களுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டு, அதனால் பெயர் மற்றும் ரூபங்களை எடுத்துக்கொள்ளாதல் என்பதே ஸம்ஸாரம் என்பதாகும். இதனால்தான், த்யுலோகம் மற்றும் பூமி போன்றவற்றின் ஆதாரமாக உள்ள பரமபுருஷன், தங்களுடைய புண்ணிய பாபங்களை உதறித் தள்ளி, தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்களாகவும், ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் அற்றவர்களாகவும், பரமபுருஷனை ஒத்த தன்மையை அடைந்தவர்களாகவும் உள்ளவர்களால் மட்டுமே அடையப்படுகிறான். என்றும், அவனே உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறப்பட்டது. ஆக, அது போன்று ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே குறிப்பதான பதங்கள் உள்ளதால், த்யுலோகம் மற்றும் பூமி போன்றவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ளவன் பரமபுருஷனே என்றாகிறது. ஆனால் இவ்விதம் அந்தப் பதங்கள் இல்லையென்று வைத்துக் கொண்டாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாக உள்ளவன் பரமபுருஷனே என்று கூறுகிறார்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 232)

த்வயத்தின் பிற்பகுதியின் விளக்கம்

மூலம் - இப்படித் தோற்றின சரணாகதி, “தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம்” இத்யாதிகளிற்படியே ஸகல பல ஸாதநமாகையாலும், “ததந்ய: கோ மஹோதார:” என்கிறபடியே பரமோதாரனான சரண்யன் அர்த்திதார்த்த பரிதாந தீக்ஷிதனாய் “கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” என்னும்படி நிற்கையாலும், இங்கு என்ன பலத்துக்காகப் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறதென்கிற அபேசைஷயிலே மஹோதாரனான சரண்யனுக்கும், ஸர்வோத்க்ருஷ்ட விஷயமான இவ்வசீகரண விசேஷத்துக்கும், சேஷதைகரஸனான தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான பலவிசேஷத்தை உதரகண்டம் “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே” என்கிறபடியே ஸமஸ்த விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாகப் ப்ரார்த்திக்கிறது. இத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமும் ஸித்திக்கிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக (த்வயத்தின் முதல் பகுதியில்) கூறப்பட்ட சரணாகதி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-73) - தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம் - எதுவரை அனைத்து பாபங்களையும் விலக்கவல்ல உன்னிடம் ப்ரபத்தி செய்யவில்லையோ, அதுவரை மட்டுமே ஒருவனுக்குத் தான் இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடையவேண்டும் என்பதான கவலை (நீடிக்கும்) - போன்ற வரிகளில் கூறப்பட்டபடி, அனைத்துவிதமான பயனையும் அளிக்கவல்லதாகும். மேலும், இதிறாஸ ஸமுச்சயம் (31-114) - ததந்ய: கோ மஹோதார: - தாரளமாக அளிப்பதில் அவனைத் தவிர வேறு யார் உள்ளனர் - என்று கூறப்படும்

வாக்கியங்களுக்கு ஏற்ப, பெருங்கொடையாளனாக அனைத்து உயிர்களும் சரணம் புகுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னிடம் கேட்டவற்றை அளித்தல் என்னும் உறுதியுடன், திருவாய்மொழி (3-9-5) - கொள்ளக் குறைவில்ன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் - அவனிடமிருந்து எதனைப் பெற்றாலும் அவனிடம் குறைவில்லை, நாம் வேண்டிய அனைத்தையும் அளிப்பான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ளான். ஆக எந்தப் பலனை எதிர்பார்த்து ப்ரபத்தி செய்வது என்னும் கேள்வி எழுகிறது (இதற்கான விடை த்வயத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் உள்ளது). இத்தகைய பலன் என்பது - அனைத்தையும் அளிக்கவல்ல கொடையாளனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கும், அனைவரிலும் மேம்பட்ட எம்பெருமானைக் குறித்துச் செய்யப்படும் ப்ரபத்திக்கும், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலையே தனக்கு இன்பமாகக் கொள்ளும் சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கும் - ஏற்றதாக இருத்தல் வேண்டும். ஆக, திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் அளிக்கவேண்டும் என்பதும், அந்தக் கைங்கர்யங்களுக்குத் தடையாக வரக்கூடிய அனைத்தையும் நீக்கவேண்டும் என்பதுமே த்வயத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் மற்ற எதனிலும் இலக்கு வைத்தல் கூடாது என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “நாராயண” என்பதன் பொருள்

மூலம் - இவ்விடத்திலே ஸவிசேஷணமான நாராயண சப்தம், ப்ராப்யதைக்கு அநுரூபமான ஸ்வாமித்வாதிகளும் அநந்த குண விபூதி விசிஷ்டனான ஸ்வாமியினுடைய ஸர்வ ப்ரகார நிரதிசய போக்யதையுமாகிற ஆகாரங்களை யதா ப்ரமாணம் ப்ராதந்யேந காட்டுகிறது.

விளக்கம் - இரண்டாம் வரியில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதம் (“ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்பதில் உள்ள பதம்) - ஸர்வேச்வரன் அனுபவிக்கப்படும் பலனாக இருப்பதற்குத் தேவையான எஜமானத்தன்மை போன்றவற்றையும், எல்லையற்ற குணங்கள் - விபூதிகள் போன்றவை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன்

அனைத்துவிதங்களிலும் இன்பம் அளிப்பவனாக இருத்தல் போன்றவற்றையும் தகுந்த ப்ரமாணங்களை முன்னிட்டு உணர்த்துகிறது.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீமத்” என்பதன் பொருள்

மூலம் - இப்படி உபயவியூதி விசிஷ்டம் ப்ராப்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்ம ஹவிருத்தேச்ய ரூபமாய், சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்திகளுமாய், அதடியாக வருகிற கைங்கர்யத்துக்கும் இலக்காய்க் கொண்டு, ப்ரதாந ப்ராப்யருமாயிருப்பார் இவ் விசிஷ்ட தம்பதிகள் என்று தோற்றுகைக்காக இங்கு ஸ்ரீமச்சப்தம். இவ்வர்த்தம், “வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்தம் ஜகத்பதி:”, “தயா ஸஹாஸீநம் அநந்த போகிநி”, “ஆத்மாநுரூபயா ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம்”, “ஒண்தொடியான் திருமகளும் நியுமே நிலா நிற்ப”, “கோலத் திருமாமகளோடு உன்னை” இத்யாதிகளிலும் விலக்ஷிதம்.

விளக்கம் - நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகியவற்றினைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பிட்டால் மட்டுமே போதுமானது என்றாலும், “ஸ்ரீமத்” என்பதும் த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ளது. இது ஏனென்றால் - சேதநன் அளிக்கின்ற ஆத்மா என்னும் அவிர்பாகத்தை ஏற்பவர்களாகவும், சேதநனுடைய அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்ற எஜமானர்களாகவும், அதன் மூலம் உண்டாகின்ற கைங்கர்யத்திற்கு இலக்காக உள்ளவர்களாகவும் இருந்தபடி, சேதநனால் முக்கியமான பலனாக அடையப்படுபவர்கள் இந்தத் திவ்யதம்பதிகள் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காணலாம்:

- லைங்க புராணம் - வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்தம் ஜகத்பதி: - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் உயர்ந்த லோகத்தில், அனைத்து லோகங்களுக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன், தனது பத்தினியுடன் உள்ளான்
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (39) - தயா ஸஹாஸீநம் அநந்த போகிநி - ஆதிசேஷன் மீது பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியுள்ள

- ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் (சூர்ணை 4) - ஆத்மாநுரூபயா ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம் - தனக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள பிராட்டியுடன் உள்ள
- திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப
- திருவாய்மொழி (6-9-3) - கோலத் திருமாமகளோடு உன்னை

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீ” என்பதன் முக்கிய பொருள்

மூலம் – இங்குற்ற ஸ்ரீ சப்தம்,

ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஸ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத்
ஸ்ரீயதே ச அகிலைர் நித்யம் ச்ரயதே ச பரம் பதம்

ச்ரயந்தீம் ஸ்ரீயமாணாம் ச ச்ருணதீம் ச்ருண்வதீமபி

இத்யாதிகளிற்படியே, அநேகார்த்தங்கள் உண்டேயாகிலும், “ஸ்ரீஞ்ஸேவாயாம்” என்கிற தாதுவிலே ஸேவ்யத்வாதிகளைச் சொல்லிக் கொண்டு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வபரம்.

விளக்கம் – த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீ” என்னும் பதம் :

- ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஸ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத் ஸ்ரீயதே ச அகிலைர் நித்யம் ச்ரயதே ச பரம் பதம் – மஹாலக்ஷ்மி அனைத்து தோஷங்களையும் விலக்குகிறாள், இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு நல்ல குணத்தை அளிக்கிறாள், அனைவராலும் எப்போதும் அடையப்படுகிறாள், தானும் ஸர்வேச்வரனை அடைகிறாள்

- அஹிர்புத்தந்ய ஸம்ஹிதை (21-8) - ச்ரயந்தீம் ஸ்ரீயமாணாம் ச ச்ருணதீம் ச்ருண்வதீம்பி - தான் ஸர்வேச்வரனை அடைபவளாகவும், மற்றவர்களால் தான் அடையப்படுபவளாகவும், அவர்களுடைய குறைகளைக் கேட்பவளாகவும்

என்பதான வரிகளில் கூறப்படுவதற்கு ஏற்ப பலவிதமான அர்த்தங்களை அளிப்பதாக உள்ளது என்றாலும், இங்கு அந்தப் பதம் “ஸேவிக்கப்படுபவள்” என்னும் பொருளையே அடைகிறது; ஆக அந்தப் பதம், “கைங்கர்யங்களைப் பெறுகிறாள்” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும்.

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “நாராயண” என்பதன் பயன்

மூலம் - “ஸ்ரீமதே” என்கிற சப்தந்தன்னாலே விசிஷ்டமான ப்ரதிஸம்பந்தி தோற்றிற்றே யாகிலும், ஸர்வவித கைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரயோஜனமான ப்ரீதி விசேஷத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்பந்த குண விபூத்யாதி பரிபூர்ணாநுபவ ஸித்திக்காக இங்கு நாராயண சப்தம், ப்ரயுக்தமாகிறது.

விளக்கம் - த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “ஸ்ரீமதே” என்னும் பதம் மூலமே பிராட்டியுடன் சேர்ந்த நாராயணனும் கூறப்பட்டாலும் - அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும்; அதன் மூலம் பகவானுடனான ஸம்பந்தம், அவனுடைய குணம் மற்றும் விபூதிகள் போன்றவற்றால் உண்டாகவல்ல ப்ரீதியுடன் கூடிய முழுமையான அனுபவத்தையும் அளிக்கவல்லது பகவத் அனுபவமே ஆகும். இந்த ஸம்பந்தத்தையும், அனுபவத்தையும் உணர்த்தவே “நாராயண” என்னும் பதம் தனியாகவும் கூறப்படுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 52)

123. உண்ணாது கிடந்தோர் மாயையினா லென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு இத்திரு மண்ணேரென்ன வொண்ணுதல் பின்னைகொல் என்கிற ஒப்பு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீறேழுவெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர் காகுத்தன் ஆதியங்காலம் மண்புரை பொன்மாதின் துகளாடி எருதேழ்தழீஇச் சறையினாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாகையாலே பிராட்டிதசை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ். ஏவம் பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமே யன்றிக்கே, தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்யமஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் இவர் பாசுரங்களிலே ப்ரகாசிக்கு மென்கிறார் மேல் (உண்டாதென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக மிகவும் தூய்மையாக உள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு, பெரியபிராட்டியுடன் ஆறுவிதங்களில் ஒப்புமை உள்ளது என்பதால், நாயகியாய் நிற்கும் தன்மையானது நம்மாழ்வாருக்கு வந்து சேர்ந்த ஒன்று அல்ல (இயற்கையாகவே உள்ளது) என்பதைக் கடந்த சூர்ணையில் வெளிப்படுத்தினார். இப்படியாக உள்ள தன்மைகளால் பெரியபிராட்டியாருடன் உள்ள ஒப்புமை மட்டும் அல்லாமல், இவருடைய மற்ற தன்மைகளுடைய சிறப்புகள் காரணமாகவும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் விருப்பமான அவனுடைய

தேவிமார்கள் மூவருடனும் இவருக்கு ஒப்புமை உள்ளது என்பது, இவருடைய பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதை இங்கு கூறுகிறார்.

குறிப்பு – இந்தச் சூர்ணைக்கான வ்யாக்யானத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு பொருள் உணரவேண்டும். ஆகவே சூர்ணைக்கான வ்யாக்யானம் ஒரே பகுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கான விளக்கம், தனித்தனியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணாக்கை யாப்பூண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம்” என்கிறபடியே ஜநகசுல ஸுந்தரியான தன்னைப் பிரிந்தபோது தீரோதாத்த நாயகனாகையாலே விகார ஹேதுக்களுண்டானாலும், தையத்தாலே புறம் தோற்றாமலிருக்கும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை, “ந மாம்சம் ராகவோ புங்க்தே”, “அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:”, “நைவ தம்சாந் ந மசகாந்” இத்யாதிப்படியே ஊணுமுறக்கமுமற்று, கடித்தது மூர்ந்தது மறியாதபடி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த முடிக்குரியளான பெரியபிராட்டியாரோடும், “கிடந்திருந்து நின்றளந்து” என்கிற பாட்டிப்படியே ஸர்வஜ்ஞனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனை, பஹு ப்ரகாரமாகத் தன்னை அனுபவித்தாலும் பர்யாப்தனாகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியாரோபாதி முடிக்குரியளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும், “ஓர் மாயையினால்” இத்யாதிப்படியே நித்யஸூரிகள் ஸமாராதந பரராய் நிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேக்ஷித்து தாழ்வுக்கெல்லையான இடைக்குலத்திலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து பிறந்து தன்னைப் பெறுகைக்கு சுல்கமாகவிட்ட ம்ருத்யு ஸமங்களான ருஷபங்களின் கொம்பினிடையிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே தன்னைப் பேணாமல் சென்று விழும்படி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்ய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிக்குரியளான நப்பின்னைப்பிராட்டியாரோடும் “மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு” என்று “அநந்யா ராகவேணாஹம்” என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும் அவன் திறமல்லதறியாளாய் ஸாக்ஷால்லக்ஷமியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையான விவளென்றும், “மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல்” என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யாரோடொத்த வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவளென்றும், “பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்” என்று

நப்பின்னைப்பிராட்டியோ ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியோ பெரியபிராட்டியாரோ என்றும் சொல்லும்படி இவர்க்குண்டான ஸாம்யம்; “தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார் துழாய் துணையாநங்களை மாயை கொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றதே” என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் பிரிந்து பாதக பதார்த்தங்களாலே நோவுபடுவது, “வழாநெடும் துன்பத்த ளென்றிரங்காரம்மனோ இலங்கைக் குழாநெடுமாட மிடித்த பிரானார் கொடுமைகளே” என்று ‘ப்ரணயித்வமில்லையானால் ஸாமாந்ய க்ருபையு மில்லையோ?’ என்று கொடுமை சொல்லுவது, “காயும் கடுஞ்சிலையென் காசுத்தன் வாரானால்” என்று எதிர்க்கள்பக்கல் தான் கண் பார்க்கிலும் கண் பாராத வில்லையுடைய காசுத்தன் இத்தசையில் வருகிறிலென்று வெறுப்பது, “இலங்கைநகர் அம்பெரி யுய்த்தவர் தாளிணை மேலணி வம்பவிழ் தண்ணந்தூழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும்” என்று இலங்கையை சராக்நியாலே தக்தமாக்கினவர் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவது, “தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான் தாள் நயந்த யாமுற்ற துற்றாயோ” என்று லங்கையையெல்லாம் அக்நிக்கு விருந்திட்டவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயோவென்று ஸமதுக்கிகளைக் கட்டிக் கொண்டழுவது, “மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க் கென்னையுமுள ளென்மின்களே” என்று எதிரில்லாத போரையுடைய ராவணன் தனக்கு அரணாகவிட்ட மதிளைத் துகளாக்கிப் பொகட்ட ப்ரஸித்தமான சேவகத்தையுடையவருக்கு ரஷ்ய வர்க்கத்திலே நானு மொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று தூது விடுவது, “கிளரரக்கன் நகரெரித்த களி மலர்த் துழாயலங்கல் கமழ் முடியன் கவராத வறிவினால் குறைவிலம்” என்று ஐச்வர்யோத்தனான ராவணனுடைய நகரத்தை தக்தமாக்கி முடி சூடி வளையம் வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன கார்யமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாததை உபேக்ஷிப்பது, “காண் பெருந்தோற்றத்தென் காசுத்த நம்பிக்கு என் பூண்புனை மென்முலை தோற்றது பொற்பே” என்று கண்ணுக்கினியதாய், அபரிச்சேத்ய போக்யமான ஸந்நிவேசத்தையும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சக்கரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள் தன்னழகை யிழந்தா ளென்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது, “என்னாருயிர் காசுத்தன் நின் செய்யவாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கை காலினன் நின் பசுஞ்சாம நிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான் சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல்” என்று விச்வேஷத்தில்

தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராண பூதனான சக்கரவர்த்தி திருமகன் என்னோடே கலந்து வைத்துப் பிரிந்தான்; இத்தசையிலே அவனுக்குப் போலியான உன் வடிவாலே நலிகிறதுக்கு மேலே பேச்சாலும் நலியாதே கொள் என்று கிளியைப் பார்த்து நிஷேதிப்பதாய்க் கொண்டு பேசின பாசுரங்களிலும், “ஆதியங் காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோது மாலெய்தினாள்” என்னும்படி வராஹ கல்பாதியில் மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியில் நின்று ஒட்டு விடுவித்து, எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயென்றே பலகாலும் சொல்லும்படி பிச்சேறுவது, “மண் புரை வையமிடந்த வராகற்கு என் கண் புனை கோதை இழந்தது கற்பே” என்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது, “ஞாலப் பொன் மாதின் மணாளன் துழாய் நங்கள் சூழ் குழற்கே ஏலப் புனைந்தென்னைமா ரெம்மை நோக்குவதென்றுகொல்” என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவ்வி கொள்ள இட்டுப் பிறந்தவன் சூடின திருத்துழாயை பந்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டு வந்து நம் குழலிலே சூட்டி நம்மை ரஷிப்பதென்றோ வென்பது. “ஏனமொன்றாய் மண் துகளாடி வைகுந்தமன்னான் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே” என்று அத்விதீய வராஹமாய், ப்ரளயங்கதையான பூமியை யெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையால் திருவெயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒரு துகள் மாத்ர மென்னும்படி நின்றவனுடைய அபதாநத்தை அநிபவித்திருக்கிறவிவள் போக்யதை உபயவிபூதியிலு முண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாக்கிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பதாய்க் கொண்டு பேசின பாசுரங்களிலும், “எருதேழ்தழீ இக்கோளியார் கோவலனார் குடக் கூத்தனார் தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழா யென்றே நானு நாள் நைகின்றது” என்னும்படி ஏறு தழுவுகை முதலான அபதாநங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில்திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு நாள்தோறும் சைதில்யத்தை யடைவது; “கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழி கோற்கைச் சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்” என்று கோப வேஷதரனாய் ரஷ்ய வர்க்கத்தினுடைய ரஷ்ணத்துக்காகத் தன்னுடம்பு பேணாமல் திரியும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்நிக்தமான நிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசுரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

விளக்கம் – [உண்ணாது என்னும் வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு இத்திரு என்கிற ஒப்பு] (உண்ணாது என்னும்) – நாச்சியார் திருமொழி (11-7) – உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணாக்கை யாப்பூண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஜனகரின் குலத்தில் அவதரித்த சுந்தரியான தன்னைப் பிரிந்தபோது, தீரோதாத்த நாயகன் என்பதால், இராமனாகிய அவன் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவன் என்பதை உணர்த்த பலவிதமான காரணங்கள் உள்ளபோதிலும், தைரியத்தால் அவற்றை வெளிக்காட்டாமல் நின்ற இராமனை, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - ந மாம்சம் ராகவோ புங்க்தே - இராகவன் மாமிசம் உண்ணவில்லை - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (36-44) - அநித்ரஸ் ஸததம் ராம: - இராமன் உறங்கவில்லை - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) – நைவ தம்சாந் ந மசகாந் – ஈக்களும் கொசுக்களும் தனது சரீரத்தில் உள்ளபோதிலும் விரட்டவில்லை – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உணவின்றி, உறக்கம் இன்றி, தன் மீது கடிப்பதையும் ஊர்வதையும் கூட அறியாதபடிச் செய்யவல்ல சிறப்பு காரணமாக ஏற்பட்ட, (வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு) – வீறு உள்ளவளாகவும், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸாம்ராஜ்யத்தில் அவனுக்கு நிகராக முடிசூட்டிக் கொள்வதால் முடிக்கு உரியவளாகவும் உள்ள பெரியபிராட்டியாரோடு, (இத்திரு என்கிற ஒப்பு) – திருவாய்மொழி (4-4-7) - மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு – என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) – அநந்யா ராகவேணாஹம் – இராகவனைக் காட்டிலும் நான் வேறுபட்டவள் அல்லள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து நிலைகளிலும் அவன் இருப்பு அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாத பெரியபிராட்டியோ இவர் என்று வியக்கும்படியாக மஹாலக்ஷ்மியோடு ஒப்பிடத்தக்க தன்மை கொண்டவர் இவர் என்று கூறலாம்படியாக உள்ளது இவருக்குப் பெரியபிராட்டியாருடன் உள்ள ஒப்புமை (இத்தகைய ஒப்புமை இவருடைய பாசுரங்களில் எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து கூறுகிறார்)

[தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீறேழ்வெரித்த பெருந்தோற்றத் தாருயிர் காகுத்தன் என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (தென்பால்) – திருவிருத்தம் (77) – தென்பால் இலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார் துழாய் துணையாநங்களை மாயை கொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றதே – என்ற

பாசுரத்தில், சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகிய இராமனைப் பிரிந்து, பிரிந்த காதலர்களைத் துன்புறுத்தும் பொருள்களால் துன்பம் அடைதல். (நெடுமாடம்) – திருவிருத்தம் (36) - வழாநெடும் துன்பத்தள் என்றிரங்காரம்மனோ இலங்கைக் குழா நெடுமாடம் இடித்த பிரானார் கொடுமைகளே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ப்ரியம் இல்லை என்றாலும், பொதுவாகவே வெளிப்படும் கருணையும் இல்லையோ?”, என்று தனக்கு ஏற்பட்ட கொடுமையை உரைத்தல். (கடுஞ்சிலை) – திருவாய்மொழி (5-4-3) - காயும் கடுஞ்சிலை என் காசுத்தன் வாரானால் – என்ற பாசுரத்தில், “எதிரிகளிடம் இராமனாகிய தான் தனது கருணையைக் காண்பித்தபோதிலும், அவ்விதம் கருணையைக் காண்பிக்காத வில்லைக் கொண்ட இராமன் எனது இந்த நிலையிலும் வரவில்லையே”, என்று வெறுத்தல். (அம்பெரி) – திருவாய்மொழி (4-2-8) – இலங்கைநகர் அம்பெரி உய்த்தவர் தாளிணை மேல் அணி வம்பவிழ் தண்ணந்தாமாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும் - என்ற பாசுரத்தில், இலங்கையைத் தனது அம்புகள் என்னும் அக்னியைக் கொண்டு சாம்பலாக்கிய இராமனின் திருவடிகளில் உள்ள துளசியைக் குறித்து ஆசைப்படுதல். (ஊட்டி) - திருவாய்மொழி (2-1-3) - தீமுற்றத் தென்னிலங்கை ஊட்டினான் தாள் நயந்த யாமுற்றது உற்றாயோ – என்ற பாசுரத்தில், இலங்கை முழுவதையும் அக்னிக்கு உணவாக அளித்தவன் திருவடிகள் மீது நான் கொண்ட ஆசை காரணமாக அனுபவித்த பிரிவுத் துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீங்களும் அனுபவித்தீர்களோ என்று தனக்குச் சமமாக துக்கம் அடைந்த பலவற்றையும் ஒன்று திரட்டிக் கொண்டு புலம்புதல். (நீறேழ) – திருவாய்மொழி (6-1-10) – மாறில் போர் அரக்கன் மதிள் நீறேழச் செற்று உகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உளள் என்மின்களே - என்ற பாசுரத்தில், எதிர் இல்லாத போர் கொண்ட இராவணன், தனக்குச் சரணாக அமைத்துக் கொண்ட மதிளைத் துகள்களாகத் தகர்த்த வீரம் கொண்ட இராமனால் காப்பாற்றத் தகுந்த பொருள்களில் நானும் ஒருவள் என்று கூறுவீர்களாக தூது விடுதல். (எரித்து) – திருவாய்மொழி (4-8-5) - கிளரரக்கன் நகரெரித்த களி மலர்த்துழாயலங்கல் கமழ் முடியன் கவராத வறிவினால் குறைவில் - என்ற பாசுரத்தில், ஐச்வர்யம் காரணமாக உயர்ந்து நின்ற இராவணனுடைய நகரத்தை முற்றிலுமாக எரித்துச் சாம்பலாக்கி, பின்னர் அயோத்தி வந்து முடிசூடி, திருத்துழாய் மாலை அணிந்துள்ள இராமனால் நான் விரும்பப்படவில்லை; என்னை விரும்பாமல் உள்ள அவன் அறிவால் என்ன ஆகப்போகிறது என்று அவனுக்குச் சேராதவற்றை

வெறுத்தல். (பெரும் தோற்றத்து) - திருவாய்மொழி (6-6-9) - காண் பெருந்தோற்றத்தென் காசுத்த நம்பிக்கு என் பூண்புனை மென்முலை தோற்றது பொற்பே - என்ற பாசுரத்தில், கண்களுக்கு இனிமையானதும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய தோற்றம் மற்றும் அனைத்து குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ள தன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்ட இராமனுக்காக இவள் தன் அழகினை இழந்தாள் என்று கூறலாம்படி அவன் மீது ஆசை கொண்டு தனது அழகினை இழத்தல். (ஆருயிர்க் காசுத்தன்) - திருவாய்மொழி (9-5-6) - என்னாருயிர் காசுத்தன் நின் செய்ய வாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கை காலினன் நின் பசுஞ்சாம நிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான் சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல் - என்ற பாசுரத்தில், “தனது பிரிவால் நான் தரிக்க இயலாதபடியாக எனக்கு உயிர் போன்ற இராமன் என்னுடன் கலந்து, பின்னர் பிரிந்தான்; இந்த நிலையிர் அவனுடைய திருமேனி நிறம் போன்றுள்ள உனது நிறம் காரணமாக என்னைத் துன்புறுத்துவது மட்டும் அல்லாமல், உனது பேச்சாலும் என்னை வருத்தாதே”, என்று கிளியை நோக்கி விலக்குவதாகப் பேசுதல் போன்ற பல பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

[கிடந்த என்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு மண்ணேரன்ன ஒண்ணுதல் என்கிற ஒப்பு] (கிடந்த என்னும்) - திருவாய்மொழி (2-8-7) - கிடந்து இருந்து நின்று அளந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் அறிந்தவனும் அனைத்தும் விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, பலவிதமாகத் தன்னை அவன் அனுபவித்தபோதிலும், மனநிறைவு கொள்ளாதவனாக அறிவுத் தடுமாற்றம் செய்யவல்ல சிறப்பு காரணமாக ஏற்பட்ட. (வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு) - வீறு கொண்ட பெரியபிராட்டி போன்றே முடிசூட உரிமை உள்ள பூமிப்பிராட்டியாருடன். (மண்ணேரன்ன ஒண்ணுதல் என்கிற ஒப்பு) - திருவிருத்தம் (49) - மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல் - என்பதற்கு ஏற்ப பூமிப்பிராட்டியோ இவள் என்று வியக்கும்படியாக பூமிப்பிராட்டியுடன் ஒத்த சிறப்பைக் கொண்டவர் என்று கூறலாம்படியாக இவருக்கு உள்ள ஒப்புமை [இத்தகைய ஒப்புமை வெளிப்படும் பாசுரங்களை அடுத்து உரைக்கிறார்]

[ஆதியங்காலம் மண்புரை பொன்மாதின் துகளாடி என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (ஆதி அம் காலம்) திருவாய்மொழி (4-2-6) – ஆதியங் காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாய் என்றே ஓதும் மால் எய்தினாள் – என்ற பாசுரத்தில், “வராஹ கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் இந்தப் பெரிய பூமியை அண்டத்திலுருந்து குத்தி எடுத்து, அதனை விடுவித்து, எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசி”, என்று பலமுறை உச்சரித்தபடி புத்தி தடுமாறுதல். (மண்புரை) – திருவாய்மொழி (6-6-5) – மண் புரை வையமிடந்த வராகற்கு என் கண் புனை கோதை இழந்தது கற்பே - என்ற பாசுரத்தில் அவன் மீது ஆசை கொண்டு தனது அறிவை இழத்தல். (பொன்மாதின்) – திருவிருத்தம் (40) - ஞாலப் பொன் மாதின் மணாளன் துழாய் நங்கள் சூழ் குழற்கே ஏலப் புனைந்து என்னைமா ரெம்மை நோக்குவதென்றுகொல் - என்ற பாசுரத்தில் பூமிப்பிராட்டியின் அழகினை ஏற்பதற்காக வந்து பிறந்தவன் சூடிக் கொண்ட துளசியை நம்முடைய உறவினர்கள் கொண்டு வந்து நம்முடைய அழகான தலைமுடியில் சூட்டி வைத்து நம்மைக் காப்பாற்றுவது எந்த நாளிலோ என்று கூறுதல். (துகளாடி) - திருவிருத்தம்(55) – எனம் ஒன்றாய் மண் துகளாடி வைகுந்தமன்னான் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலர் உளவோ நும் வியலிடத்தே - என்ற பாசுரத்தில், இதனைப் போன்று இன்னொன்று இல்லை என்று கூறலாம்படியான வராஹமாய் நின்று ப்ரளயவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்த பூமியை எடுத்தபோது காணப்பட்ட திருவடிவின் பெருமை காரணமாக, இவனுடைய திருவயிற்றில் உள்ள பூமி ஒரு சிறிய துகள் மட்டுமே ஆகும் என்னும்படியாக நின்றவனுடைய வீரத்தை அனுபவித்துள்ள இவளுடைய இனிமையானது, பரமபதம் மற்றும் இதர லோகங்கள் ஆகியவற்றிலும் உள்ளதோ என்று சான்றோர்கள் வியப்பதாகக் கூறுதல். (என்னுமவற்றில் தோன்றும்) - போன்ற பல பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

[ஓர் மாயையினால் என்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு பின்னைகொல் எக்னிற ஒப்பு] (ஓர் மாயையினால் என்னும்) – திருவிருத்தம் (21) – ஓர் மாயையினால் – என்ற பாசுரத்தில் கூறியதற்கு ஏற்ப, நித்யஸூரிகள் அன்றாடம் திருவாராதனம் செய்தபடி உள்ளபோதிலும், அவர்கள் அறியாதவிதத்தில் அந்த ஆராதனையை ஒதுக்கி வைத்து, தாழ்விற்கு எல்லையாக உள்ள ஆயர்குலத்தில் க்ருஷ்ணனாக

வந்து அவதரித்து, நப்பின்னையாகிய தன்னை அடைவதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த யமன் போன்ற ரிஷபங்களுடைய கொம்புகளின் நடுவில், சூலத்தின் நடுவில் சென்று பாய்வது போன்று, தன்னைக் குறித்துக் கவலைப்படாமல் பாயும்படிச் செய்த. (வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு) - முன்னர் கூறப்பட்ட பிராட்டிமார்களோடு சமமான, முடிகூடுவதற்கு உரிய மேன்மை கொண்ட. (பின்னைகொல் என்ற ஒப்பு) - திருவாய்மொழி (6-5-10) - பின்னைகொல் நிலமாமக்கொல் திருமக்கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப நப்பின்னை பிராட்டியோ இவர் என்று வியக்கும்படியாக நப்பின்னைப்பிராட்டியுடன் இவருக்கு உள்ள ஒப்புமை [இத்தகைய ஒப்புமை வெளிப்படும் பாசுரங்களை அடுத்து உரைக்கிறார்]

...

[எருதேழ் தழீஇச் சறையினார் என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (எருது ஏழ் தழீஇ) - திருவாய்மொழி (4-2-5) - எருதேழ்தழீ இக்கோளியார் கோவலனார் குடக் கூத்தனார் தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழா யென்றே நாளு நாள் நைகின்றது - என்ற பாசுரத்தில், ஏறு தழுவுதல் போன்ற பல வீரச்செயல்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசி மீது ஆசை கொண்டு நாள்தோறும் தனது சரீரம் கெடும்படியாக இருத்தல். (சறையினார்) - திருவாய்மொழி (4-8-4) - கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழி கோற்கைச் சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம் - என்ற பாசுரத்தில், இடையன் போன்று வேடம் பூண்டு, தன்னால் காக்கப்பட வேண்டியவற்றைக் காப்பாற்ற தனது சரீரத்தையும் நோக்கிக் கொள்ளாமல் திரிகின்ற க்ருஷ்ணனால் விரும்பப்படாத தளிர் போன்ற நிறம் எனக்கு வேண்டாம் என்று கூறுதல். (என்னுமவற்றில் தோன்றும்) - போன்ற பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடும் இவருக்குண்டான ஸாம்யம் ஐநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதார ததபதாநங்களிலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதார ததபதாநங்களிலும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான கிருஷ்ணாவதார ததபதாநங்களிலும் அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே அதிமாத்ர

ப்ரவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ திவ்யஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்த
மென்றதாயிற்று.

விளக்கம் – ஆக ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமான பிராட்டிமார்கள் மூவருடனும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமை என்பது - ஜனகருடைய குலத்தில் வந்த சீதைக்கு மட்டுமே உரிய இராமாவதாரம் மற்றும் அந்த அவதாரத்தில் செய்த செயல்கள், பூமிப்பிராட்டிக்கு மட்டுமே உரிய வராஹ அவதாரம் மற்றும் அந்த அவதாரத்தில் செய்த செயல்கள், நப்பின்னையைப் பிராட்டிக்கு மட்டுமே உரிய க்ருஷ்ணாவதாரம் மற்றும் அந்த அவதாரத்தில் செய்த செயல்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்ட நின்ற அந்தந்த பிராட்டிகள் போன்று அளவற்ற காதலுடன் அருளிச்செய்த அந்தந்த திருப்பாசுரங்களில் வெளிப்பட்டது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 197)

3-4-1புகழுநல் லொருவ னென்கோ பொருவில் சீர்ப்பூமி யென்கோ

திகழுந்தண் பரவை யென்கோ தீயென்கோ வாயுவென்கோ

நிகழு மாகாச மென்கோ நீள்கூட ரிரண்டு மென்கோ

இகழ்விலிவ் வனைத்து மென்கோ கண்ணனைக் கூவுமாறே

பொருள் - அனைத்து ஆத்மாக்களின் உள்ளிலும் ப்ரகாசித்தபடி உள்ள க்ருஷ்ணனைக் குறித்து உரைக்கும் விதமானது - வேதங்கள் மற்றும் வைதிக புருஷர்கள் ஆகியவர்களால் போற்றப்பட்ட மேன்மையான குணங்கள், திருமேனி, விபூதி ஆகியவை பொருந்திய, தனக்கு ஒத்தாரும் மேம்பட்டவரும் இல்லாதவன் என்று கூறுவேனா? ஒப்பற்ற குணங்கள் கொண்டதான இந்தப் பூமி என்று கூறுவேனா? மிகுந்த ப்ரகாசம் பொருந்தியதும் குளிர்ச்சி கொண்டதும் ஆகிய நீர் என்று கூறுவேனா? தீயவற்றை எரிக்கின்ற அக்னி என்று கூறுவேனா? உயிர்களுக்கு ப்ராணன் போன்றவற்றை அளிக்கின்ற வாயு என்று கூறுவேனா? எங்கும் காணப்படுகின்ற ஆகாசம் என்று கூறுவேனா? தங்களுடைய கிரணங்கள் மூலம் எங்கும் ஒளிக்கின்ற சந்த்ரசூர்யர்கள் என்று கூறுவேனா? அல்லது இந்த அனைத்தும் என்று கூறுவேனா?

அவதாரிகை - அவனுடைய குணங்களையும் விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே மேல் பரக்கச் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இங்கு விபூதியோகத்தை விரிவாக உரைக்கிறார். அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்கள் ஆகியவற்றை ஒன்றாகக் கூறி, இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரிவாக உரைக்கப்பட உள்ள விஷயத்தையும் ஆழ்பொருளையும் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புகழுநல்லொருவன் என்கோ) “உயர்வற உயர்நலம்” தொடங்கி இவ்வளவும் வரத் தாம் அநுபவித்த குணங்களையுடைய ஒரு சொல்லாலே திரள அருளிச் செய்கிறார். ச்ருதி ஸ்ம்ருதீஹாஸாதிக ளெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனான அத்விதீய புருஷனென்பேனோ? “என்கோ” என்றது - என்று சொல்லுகேனோ என்றபடி. குணயோகத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி, மேல் விபூதியைச் சொல்லுகிறது. (புகழுநல் இத்யாதி) ஸர்வைஸ் ஸம்ஸ்தாயமான னென்பேனோ? (நல்) ஆநந்தாதி குணங்களை உடையனென்பேனோ? (ஒருவன்) ஸமாப்யதிக தரித்ரனென்பேனோ?

விளக்கம் - “புகழுநல் ஒருவன் என்கோ” என்பதற்கு மூன்று விதமாகப் பொருள் உரைக்கிறார். “உயர்வற உயர்நலம்” என்று தொடங்கி இதுவரை தாம் அநுபவித்த அனைத்து குணங்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டி இவ்விதம் கூறுகிறார் என்பது முதல் பொருள் ஆகும். “ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிகாசம் போன்ற பலவும் தங்களுடைய கையெடுத்து அழைத்தபடி உள்ள மேன்மை பொருந்திய தனக்கு ஒப்பானவரும் மேம்பட்டவரும் இல்லாதவன் என்று கூறுவேனா?” என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். “என்கோ” என்றால் “என்று கூறுவேனோ” என்று பொருள். குணங்களின் காரணமாக வந்த மேன்மையைக் கூறி அடுத்து விபூதியைக் கூறுகிறார் என்பது மூன்றாவது பொருள் ஆகும். மூன்றாவது பொருளை மேலும் விளக்குகிறார். (புகழுநல்) - அனைவராலும் சூழ்ந்து நின்று புகழப்படுபவன் என்பேனா? (நல்) - ஆனந்தம் போன்ற குணங்கள் கொண்டவன் என்பேனா? (ஒருவன்) - தனக்கு நிகரானவர்களும், மேம்பட்டவர்களும் இல்லாதவன் என்று கூறுவேனா?

வ்யாக்யானம் - (பொருவில் இத்யாதி) “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்று திருமுகத்தின் அழகையும் திருவபிஷேகத்தின் அழகையும் சேர்த்து அநுபவித்தாற்போலே, குணங்களுக்கும் விபூதிகளுக்குமுண்டான சேர்த்தியாலே குணங்களோடொக்க விபூதியையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். பொருவென்று - ஒப்பு, இல்லென்று - இல்லாமை. ஒப்பில்லாத சஷமதி குணங்களையுடைய பூமியென்பேனோ? அடியிலே பிறந்துதுடையதொன்றிறே. ஆகையாலே ஒப்பில்லாத பூமியென்கிறார். “பத்ப்யாம் பூமி:” இறே. (திகழும் இத்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன பூமிதான் கடினையாயிறே யிருப்பது. அதைக் கொண்டு காரியங் கொள்ளும்போது காடிநயத்தை நெகிழ்த்துக் கொள்ள வேணுமிறே. அதை நெகிழ்த்துத் தரும் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. காரணத்வ ப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய், ச்ரமஹரமான ஜலமென்பேனோ?

விளக்கம் - (பொருவில் இத்யாதி) - திருவாய்மொழி (3-1-1) - முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ - என்று திருமுகத்தின் அழகுடன், திருமுடியின் அழகையும் சேர்த்து அநுபவித்தது போன்று, இங்கு இவனுடைய குணங்களுக்கு விபூதியுடன் சேர்த்தி உள்ளதால், குணங்களுடன் சேர்த்து விபூதிகளையும் அநுபவிக்கிறார். “பொரு” என்றால் “ஒப்பு” என்று பொருள்; “பொருவில்” என்றால் “ஒப்புமை இல்லாத” என்று பொருள். இது பூமிக்குக் கூறப்பட்டது. அதாவது ஒப்பற்ற பொறுமை போன்ற குணங்கள் கொண்ட பூமி என்று கூறுவேனா? பத்ப்யாம் பூமி: - திருவடியில் பூமி பிறந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவனுடைய திருவடிகளின் கீழ் உண்டான காரணத்தால் “ஒப்பற்ற பூமி” என்றார். பூமியைக் குறித்துக் கூறியவுடன் நீரை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். (திகழும் இத்யாதி) - மேலே கூறப்பட்ட பூமியானது கடினமான பகுதிகளும் நிறைந்ததாகும். அதனைக் கொண்டு செயலாற்ற வேண்டும் என்றால், அந்தக் கடினப் பகுதிகளை நெகிழ வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் அல்லவோ? ஆக அதனை நெகிழ்த்துத் தரவல்ல நீரைக் கூறுகிறார். இப்படி ஒரு பலன் அளிப்பதால் உண்டான புகரைக் கொண்டதாகவும் , களைப்பைப் போக்கவல்லதாகவும் உள்ள நீர் என்பேனா?

வ்யாக்யானம் - (தீயென்கோ) அந்நெகிழ்ச்சி கார்யங்கொள்ளவொண்ணாத வளவானால் அத்தை வலிக்கப் பண்ணித் தரும் தேஜ பதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊர்தவ ஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நியென்பேனோ? (வாயுவென்கோ) அது உறைத்தால் அத்தை ஆற்றிக் காரியங் கொள்ளவேணுமிறே. அத்தை ஆற்றக் கடவதான காற்றென்பேனோ? (நிகழும்) எல்லார்க்கும் மூச்சுவிடுகைக்கு அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணவேணுமே. நிகழுகையாவது - வர்த்திக்கை. இவ்வருகில் பூதசதுஷ்டயமும் அழிந்து தன்பக்கலிலே வருமளவும் வர்த்திக்கும் என்றாதல்; அன்றிக்கே, பதார்த்தங்கள் எல்லாம் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் என்றாதல். ஆக, காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (தீ என்கோ) - நீரால் ஏற்பட்ட நெகிழ்ச்சி என்பது மிகவும் அதிகமாகி, அதனால் பயன்படுத்த இயலாமல் போனால், அந்த நெகிழ்ச்சியைச் சற்றே கடினமாக்கித் தருகின்ற அக்னியைக் கூறுகிறார். மேல் நோக்கி எழுவதைத் தன்மையாகக் கொண்ட அக்னி என்பேனா? (வாயு என்கோ) - அந்த அக்னியின் உஷ்ணம் மிகவும் அதிகமானால், அதனைச் சற்றே குறைத்து நமது செயலுக்கு ஏற்றபடி மாற்றிக்கொள்வதற்குக் காற்று வேண்டும்; ஆக காற்று என்பேனா? (நிகழும்) - நிகழும் என்றால் மூச்சு விடுதல். அனைவருக்கும் மூச்சு விடுவதற்கு ஏற்ற இடம் வேண்டும் அல்லவோ? நிகழ்தல் என்றால் இருத்தல் என்று பொருள். மற்ற நான்கு பூதங்களும் அழிந்து தன்னிடம் வரும் வரை இருத்தல் அல்லது அனைத்து பொருள்களும் தன்னிடம் இருக்கும்படியாக இடம் அளித்தல் என்று பொருள். இப்படிப்பட்ட ஆகாசம் என்பேனா? ஆக இதன் மூலம் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்களைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - (நீள் சுடரிரண்டும்மென்கோ) கார்யவர்க்கத்துக்கு அடைய உபலக்ஷணமாக சந்த்ரஸஸூர்யர்களைச் சொல்லுகிறது - இவற்றின் நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கும் தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும். (இகழ்வில்) - ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்பேனோ? “மயா விநா யத்ஸ்யாத் ந ததஸ்தி” என்றானிறே. அன்றிக்கே, இவைதான் சில பதார்த்த மாத்ரமாய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே, அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகையாலே,

அநுபாதேயமொன்றுமன்றிகே உபாதேயதமமான எல்லாம் என்பேனோ? (கண்ணனைக் கூவுமாறே) அர்ஜுனன் “ஹே க்ருஷ்ண” என்றத்தோடு, தான் “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்றத்தோடு ஒரு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. கண்ணனைக் கூவுமாறு – புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி.

விளக்கம் - (நீள் சுடர் இரண்டும் என்கோ) - இந்தப் பூதங்களின் மூலம் வெளிப்பட்ட பொருள்களை உதாரணம் காண்பிக்க சந்த்ரன், சூரியன் ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். நீர் மூலம் ஏற்படும் பசையை நீக்குவதற்கு ஏற்பட்ட சூரியன், அக்னியால் ஏற்படும் துன்பத்தை நீக்க ஏற்பட்ட சந்த்ரன். (இகழ்வில்) – இவற்றில் ஒன்றையும் விடாமல், அனைத்தும் என்பேனோ? கீதையில் (10-39) – மயா விநாயத்ஸ்யாத் ந ததஸ்தி - நான் இல்லாமல் இவை எதுவும் இல்லை - என்றது காண்க. அல்லது “இகழ்வில்” என்பதற்கு “இகழ்ந்து தள்ள இயலாதபடி” என்று பொருள் கொள்ளலாம். இதனை விளக்குகிறார். இவை அனைத்தும் சாதாரண பொருள்கள் என்று கொள்ளாமல், அவனுடைய செல்வங்கள் என்று கொள்ளப்படும்போது, எதனையும் விடத்தக்கது அல்ல என்றாகிவிடும், அதாவது அனைத்துமே ஏற்கத்தக்கன என்றாகிவிடும்; இதனை விளக்கவே “இவை அனைத்தும் என்பேனோ?” என்று கூறுகிறார். (கண்ணனைக் கூவுமாறே) – அவனை உரைப்பதற்குப் பல திருநாமங்கள் உள்ளபோது, “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது அர்ஜுனன் கீதையில் (11-4) – ஹே க்ருஷ்ண - என்று கூறுவதற்கும், “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்று இவர் கூறுவதற்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் இவருக்கு உள்ளது என்று கருத்து.

3-4-2 கூவுமா றறிய மாட்டேன் குன்றங்க ளனைத்து மென்கோ

மேவுசீர் மாரி யென்கோ விளங்கு தாரகைக ளென்கோ
நாவியற் கலைக ளென்கோ ஞானநல் லாவி யென்கோ
பாவுசீர்க் கண்ணெம்மான் பங்கயக் கண்ணனையே

பொருள் - பூமியின் கார்யமாக வெளிப்பட்ட அனைத்து மலைகள், அனைத்து உயிர்களும் வாழவேண்டும் என்ற உயர்ந்த குணம் கொண்டதான நீர் வடிவமான மழை, தேஜஸ்ஸின் கார்யமான நசுஷத்ரங்கள், வாயு கார்யமான நாக்கில் இருந்து

வெளிப்படுவதான ஓசை முதலான கலைகள், ஞானத்திற்கு காரணமாக உள்ள ஒலி ஆகியவற்றில் எவை என்று கூறுவேன்? எங்கும் பரவி நிற்கும் குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் கொண்டவனும், எனக்கு மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவனும், தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டு என்னை வசப்படுத்தியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனைக் கூறும் விதத்தை நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - கீழ்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களுடைய கார்யங்களை க்ரமத்திலே பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட பஞ்சபூதங்களுடைய செயல்பாட்டினால் வெளிப்படுவதை, இந்தப் பாசுரத்தில் வரிசையாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூவுமாறு) பாசுரமிட்டழைக்கும்படி அறிகிறிலேன். கூவுதலாவது அழைக்கை; “கூவக்கூவ நீ போதியேல்” என்னக்கடவதிறே. பகவத் ப்ரஸாதத்தால் வந்த வெளிச்சிறப்பாலே அர்த்தமடைய ஜ்ஞாதமாயிராநின்றது. பக்தி பாரவச்யத்தாலே பேசமாட்டுகிறிலே னென்னுதல்; இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேசமாட்டே னென்னுதல்.

விளக்கம் - (கூவுமாறு) - ஒரு பாசுரம் மூலம் அழைக்கும் விதம் நான் அறியமாட்டேன். கூவுதல் என்றால் அழைத்தல் என்று பொருள்; பெரியாழ்வர் திருமொழி (1-4-5) - கூவக்கூவ நீ போதியேல் - என்பது காண்க. மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற இவர், கூவுமாறு அறியமாட்டேன் என்று கூறுவது ஏன்? பகவானைக் குறித்து முற்றிலும் அறியவில்லை, ஏதோ ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் அவனைக் குறித்து மேலும் அறிய வேண்டியுள்ளது என்பது காரணமாக அழைக்க இயலவில்லையா? அப்படி அல்ல, அவனுடைய கருணை காரணமாக இவருக்கு அறியவேண்டிய அனைத்து ஆழ்பொருள்களும் நன்கு புலப்பட்டன. பின்னர் ஏன் இவ்விதம் கூறுகிறார்? பக்தியினால் பரவசம் அடைந்து இவ்விதம் உரைக்கிறார் என்று கருத்து. அல்லது அவனைக் குறித்து உரைக்க முயன்றால், “அது இந்த அளவு” என்று உரைக்கும்படியான அளவுகளைக் கடந்துள்ளதால், கூற இயலவில்லை என்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (குன்றங்கள்) “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்றதினுடைய கார்யம். பூமியினுடைய காடிநயம் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலேயாய், பூமிக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற பர்வதங்களென்பேனோ? (மேவுசீர்) “தண்பரவை” என்றதினுடைய கார்யம். கண்டார் மேவும்படியான வடிவழகையும், குளிர்த்தியையுமுடைய மேகமென்பேனோ? இவர் தமக்கு இரண்டொரு கார்யமிறே இது; திருமேனியில் அழகுக்குப் போலியாயிருக்கையாலேயும் விடமாட்டார். (விளங்கு) “தீயென்கோ” என்று தேஜ: கார்யமான விளக்கத்தையுடைய நசுஷத்திராதிகளென்பேனோ? இவை எல்லாத் தேஜ: கார்யங்களுக்கு உபலக்ஷணம். (நாவியல்) “வாயுவென்கோ” என்ற வாயு கார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள்; சப்தங்களினுடைய அபிவ்யக்தி வாயு கார்யமிறே; ப்ரயத்நாபி வ்யங்க்யமா யிருக்கையாலே. ப்ரயத்நந்தான் வாயுவைத் தோற்றியிறேயிருப்பது.

விளக்கம் - (குன்றங்கள்) - கடந்த பாசுரத்தில் “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்று கூறப்பட்ட பூமியின் செய்கை. பூமியின் வன்மை அனைத்தும் ஓர் இடத்தில் திரண்டு நிற்பது போன்றதாகவும், பூமிக்கு ஆதாரமாகவும் இருக்கின்ற மலைகள் என்று கூறுவேனா? (மேவுசீர்) - கடந்த பாசுரத்தில் “தண்பரவை” என்று கூறப்பட்ட நீரின் செய்கை. காண்பவர்கள் வியக்கும்படியான வடிவழகு மற்றும் குளிர்ச்சி ஆகியவை பொருந்திய மேகம் என்று கூறுவேனோ? அவனுக்கு அடங்கி நடத்தல் மற்றும் அவனுடைய திருமேனி போன்ற நிறம் கொண்டிருத்தல் என்ற இரண்டு காரணத்தாலும் இவர் மேகத்தைக் கூறாமல் விடமாட்டார். (விளங்கு) - கடந்த பாசுரத்தில் “தீயென்கோ” என்று கூறப்பட்ட அக்னியின் கார்யம். நன்கு ப்ரகாசிக்கின்ற நசுஷத்திரங்கள் என்று கூறுவேனோ? நசுஷத்திரங்கள் என்பது ஒளிர்கின்ற அனைத்து பொருள்களுக்கும் ஓர் உதாரணம் ஆகும். (நாவியல்) - கடந்த பாசுரத்தில் “வாயு என்கோ” என்று கூறப்பட்ட வாயுவின் கார்யம். நாக்கு கொண்டு இயற்றப்பட்ட அறுபத்து நான்கு கலைகள். ஆனால் சப்தம் என்பது ஆகாசத்தின் தன்மையாக உள்ளபோது, அதனை வாயு கார்யம் என்று எப்படிக் கூற இயலும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒலியானது வெளிப்படுவது காற்று காரணமாக அல்லவோ? எப்படி என்றால், ஒலி என்பது முயற்சியால் உண்டாக்கப்படுவதால் ஆகும். அந்த முயற்சி என்பது காற்றை அண்டியே உள்ளது

[அதாவது நாபிக்கமலத்தில் எழும் காற்று காரணமாக ஒலி உண்டாகிறது. இந்த ஒலியானது காற்றால் தள்ளப்பட்டு, செவிக்கு வந்து சேர்கிறது]

வ்யாக்யானம் - (ஞானநல்லாவியென்கோ) “ஆகாசமென்கோ” என்ற ஆகாச குணமிறே சப்தம். த்ரவ்யத்தினுடைய காரண குணமேயிறே தத் கத குணத்துக்கும் காரணம், தந்துகதமான செளகல்யமேயிறே படகதமான செளகல்யத்துக்கும் காரணம்; பாரிசேஷ்யாத் ப்ரயத்நத்தாலே ஆகாச குணத்தையே சொல்லிற்றாமத்தனையிறே இதில்; “ஆவி” என்று கொண்டு லக்ஷணையாலே சரீரத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜ்ஞாநத்தைப் பொதிந்து கொண்டிறே சப்தமிருப்பது. இந்திரியாதிகளைப் போலன்றிக்கே சப்தத்துக்கு ஸ்வதோ தோஷமில்லாமையாலே – “நல்லாவி” என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஞானநல்லாவியென்கோ) - கடந்த பாசுரத்தில் “ஆகாசம் என்கோ” என்று கூறப்பட்டபடி ஆகாசத்தின் தன்மையே சப்தம் ஆகும். ஒரு பொருளின் காரணகுணம் என்பதே அந்தப் பொருளால் உண்டாக்கப்பட்ட பொருளின், அதாவது காரியத்தின் குணமாகவும் இருக்கும் அல்லவோ? உதாரணமாக, நூலின் வெண்மை நிறம் அல்லவோ, அந்த நூலின் மூலம் உண்டாக்கப்பட்ட துணியின் வெண்மை நிறத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும்? இவ்விதம் உள்ளபோது, இங்கு “ஞானம், நல் ஆவி” போன்று கூறப்பட்டவை, ஆகாசத்தின் தன்மை என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்றால், இதுவரை கூறாமல் விடப்பட்ட பூதங்களின் மிகுதியாக உள்ள ஆகாசத்தையே இங்கு கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு “ஆவி” என்பது ப்ராணனைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, அந்த ப்ராணனையே அண்டி நிற்கும் சரீரத்தை உணர்த்துகிறது என்று கருத்து. ஆனாலும், “ஆவி” என்ற பதம் எவ்விதம் சப்தத்தைக் கூறுகிறது என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஞானத்தை நிறைத்துக் கொண்டு அல்லவோ சப்தம் உள்ளது? ஆக அர்த்த ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள சரீரமாகக் கூறப்படும்போது இங்கு சப்தமாக அல்லவோ இருக்கவேண்டும்? இதன் காரணமாக “ஆவி” என்பது சப்தத்தை உணர்த்துகிறது என்று கருத்து. இந்திரியங்கள் போன்று அல்லாமல் சப்தத்திற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத காரணத்தால் “நல் ஆவி” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (பாவுசீர்க்கண்ணன்) “விதித:” என்கிறபடியே எங்குமொக்கப் பரம்பின கல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (எம்மான் இத்யாதி) கண்ணழகாலேயாயிற்று இவரை ஓடியெறிந்தது. “பங்கயக்கண்ணன்” என்றத்தோடு, “குன்றங்களனைத்தும்” என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. “பெரும்புறக்கடல்” என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே, “குன்றங்களனைத்தும்” என்றது “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி” என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய், “மேவுசீர் மாரி” என்று மேகத்தைச் சொன்னவிடம் திருநிறத்துக்குப் போலியாயிருக்கிறது என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு.

விளக்கம் - (பாவுசீர்க்கண்ணன்) - இராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதித: - இராமன் அனைவராலும் அறியப்பட்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று பரவிய திருக்கல்யாணகுணங்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன். (எம்மான் இத்யாதி) - தனது கண்களின் அழகு கொண்டு அல்லவோ இவருடைய கால்களைக் கட்டினான்? ஆனால் “பங்கயக்கண்ணன்” என்பதுடன் “குன்றங்கள் அனைத்தும் என்கோ” என்று ஏன் சேர்த்துக் கூறினார்? அதன் காரணம், “பங்கயக்கண்ணன்” என்பதற்கும், “குன்றங்கள் அனைத்தும்” என்பதற்கும் இவருக்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் தோன்றவில்லை. அல்லது பெரியதிருமொழி (7-10-1) - பெரும்புறக்கடல் - என்ற பாசுரத்தில் “கடல் போன்று உள்ளவன்” என்று பொருள் கொள்வது போன்று, “குன்றங்கள் அனைத்தும்” என்று கூறுவது, திருவாய்மொழி (4-4-4) - நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி - என்பது போன்று திருமேனிக்கு ஒப்பாகவும், “மேவுசீர் மாரி” என்று மேகத்தைக் கூறிய இடத்தில் இவனுடைய திருமேனி நிறத்திற்கு ஒப்பாக உள்ளது என்று கூறியதாகவும் சிலர் பொருள் கொள்வர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 59)

54. நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன நாரணனைக்

காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது தென்குருகை வள்ளல்

வாட்டம் இலா வண்தமிழ் மறை வாழ்ந்தது மண்ணுலகில்

ஈட்டிய சீலத்து இராமானுசன் தன் இயல்வு கண்டே

விளக்கவுரை – அறியாமையின் இடமாக உள்ள இந்தப் பூமியில், தான் பெற்றிருந்த பரமபதத்தை விடுத்து, இந்த உலகினரின் சிறுமையைக் பாராமல் எம்பெருமானார் அவதரித்தார். இவரது ஸ்வபாவம் மற்றும் உயர்ந்த குணங்களைக் கண்டு, சூரியனைக் கண்ட இருள் விலகுவது போன்று, வைதிகம் அற்ற மதங்கள் அனைத்தும் நிர்மூலமாகச் சென்றன. இவரது அவதாரம் ஏற்பட்ட பின்னர் ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் போற்றும் வேதங்கள் அனைத்தும், “நமக்கு இனி குறையில்லை”, என்று கர்வம் அடைந்தன. மிகவும் உயர்ந்த இடமும், நம்மாழ்வாரின் அவதார இடமும் ஆகிய ஆழ்வார்திருநகரியில் உதித்த நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்ததும், அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லதும், தமிழ் வேதமும் ஆகிய திருவாய்மொழி எந்தக் குறையும் இன்றி வளர்ந்தது.

அவதாரிகை – கீழெல்லாம், எம்பெருமானார் துர்மத நிரஸநம் பண்ணினாரென்றும், வேதோத்தரணம் பண்ணினாரென்றும், ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளிலே தானே அவகாஹித்தாரென்றும் சொன்னீர். ஆன பின்பு அத்தால் துர்மதங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களுக்கு முண்டான ஆகாரத்தைச் சொல்லவேண்டாவோ வென்ன; துர்மதங்களடங்கலும்

வேரோடேகூட நசித்துப் போந்தன, வேதமானது பூலோகத்திலே “எனக்காரும் நிகரில்லை” என்று கர்வித்திருந்தது, அருளிச்செயல்களெல்லாம் அனைவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி நித்யாபிவ்ருத்தங்களாய்க் கொண்டிருந்தனவென்கிறார்.

விளக்கம் - திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் சிலர், “கடந்த சில பாசுரங்களில் எம்பெருமானார் வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ள மற்ற மதங்களைத் தள்ளினார் என்றும், வேதங்களை மீண்டும் உயர்த்தினார் என்றும், ஆழ்வாருடைய திருப்பாசுரங்களில் ஈடுபட்டு நின்றார் என்றும் உரைத்தீர். இதன் விளைவாக மற்ற மதங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும், ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களுக்கும் ஏற்பட்டது என்ன என்று நீங்கள் கூற வேண்டாமோ?”, என்று கேட்டனர். இதற்கு இவர், “மற்ற மதங்ள் அனைத்தும் வேருடன் அழிந்தன. வேதங்கள் ‘இந்த உலகத்தில் எங்களுக்கு யாரும் ஒப்பு இல்லை’ என்று கர்வத்துடன் நின்றன. அருளிச்செயல்கள் அனைத்தும், இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் கரை ஏறும்படியாக அன்றாடம் ஓங்கி வளர்ந்தன”, என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் என்று தொடங்கி) (மண்ணுலகில்) அஜ்ஞாநத்துக்கு விளைநிலமான பூலோகத்திலே. (ஈட்டிய சீலத்து) உபயவிபூத யைச்வர்யத்தைப் பெற்ற தம்முடைய மாஹாத்மயத்தையும் லௌகிகருடைய சிறுமையையும் பாராதே, திருக்கோட்டியூரிலே பால வ்ருத்த விபாகமற எல்லார்க்கும், குஹ்யதமமாகத் தாம் பெற்ற சரம ச்லோகார்த்தத்தை வெளியிட்டு, கொங்கில் பிராட்டியையும், இரட்டைத் திருப்பதியிலே மாடு மேய்க்கிற பெண்பிள்ளையையும், மேல்நாட்டுக் கெழுந்தருளுகிறபோது காட்டிலே ஒரு இடையனையும், மற்றும் ஊமை முதலானவர்களையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்துக் கலந்து பரிமாறி, மேல்மேலனத் திரட்டிக் கொண்ட லௌசீல்யத்தையுடையரான. ஈட்டுதல் - திரட்டுகை. (இராமாநுசன்றன்) எம்பெருமானாருடைய. (இயல்வு கண்டு) ப்ரதிபக்ஷ ப்ரதிசேஷபகத்வ தர்மமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபகத்வாதி ஸ்வபாவங்களைக் கண்டு. இயல்பு - ஸ்வபாவம்.

விளக்கம் - (மண்ணுலகில்) - அறியாமை ஏற்படும் விளைநிலமாக உள்ள இந்தப் பூமியில். (ஈட்டிய சீலத்து) - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும்

ஸ்ரீரங்கநாதன் மூலமாகத் தனது உடைமை என்று பெற்றுக் கொண்ட தன்னுடைய மேன்மை மற்றும் இந்த உலகியல் விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நிற்கின்ற மற்றவர்களுடைய சிறுமை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், திருக்கோஷ்டியூரில் சிறுவர்கள் - வயோதிகர்கள் என்றுள்ள வேறுபாடு காணாமல் அனைவருக்கும், மிகவும் இரகசியமாகத் தான் பெற்றதான சரமஸ்லோகத்தின் ஆழ்பொருளை வெளியிட்டார். கொங்கில் பிராட்டி [இவர் எம்பெருமானாருடைய பாதுகைகளை மட்டுமே வைத்து அன்றாடம் ஆராதனை செய்தவர் ஆவார்], ஆழ்வார் நவதிருப்பதிகளில் உள்ள இரட்டைத் திருப்பதியில் மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்பிள்ளை, திருநாராயணபுரத்திற்கு எழுந்தருளும்போது காட்டிலே இருந்த ஒரு இடையன் மற்றும் ஊமை போன்ற பலரையும் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்களுடன் கலந்து நின்று, இது போன்ற பலரையும் திரட்டிய லௌசீல்யத்தைக் கொண்டவராகிய. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானாருடைய. (இயல்வு கண்டு) - வேதங்களுக்கு முரணாகப் பேசும் மற்றவர்களுடைய விரோதத்தைத் தள்ளி, தர்மமார்க்கத்தை ஆழமாக நிலை நாட்டியபடி உள்ள தன்மைகளைக் கண்டு.

வ்யாக்யானம் - (நாட்டிய நீச்சமயங்கள் மாண்டன) சோழமண்டலத்திலே யிருக்கிற திவ்ய தேசங்களில், கோயில்களெல்லாம் தைஷ்யடிம்பரான பாஷண்டிகள் பிடுங்கிப் பொகட்டுச் சிவாலயங்களைக் கட்டுவிக்கும்போது, திருமங்கைமன்னன் திருவவதரித்தருளி அந்த பாஷண்டிகளுடனே ப்ரஸங்கித்து அவர்களை வென்று, திவ்யதேசங்களைக் கட்டடங்க நிர்வஹித்தார்; ஆளவந்தார், சோழன் ஸபையிலே ருத்ர பக்ஷபாதிகளோடே ப்ரஸங்கித்து அவர்களை வென்று அந்த ராஜாவாலே அர்த்தராஜ்யத்தைப் பெற்றார்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே, இவர் தம்முடைய காலத்திலே, தானே அவ்யபதேச்ய னென்பா னொருவன் "சிவாத்தபரம்நாஸ்தி" என்று சாஸநத்தையெழுதி இந்த பூமண்டலத்திலே ஸ்தாபிப்பதாக அநேக பகவத் பாகவத த்ரோஹங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு போந்து, "நீசரும் மாண்டனர்" என்கிறபடியே இவருடைய யத்நமின்றிக்கே இவர் தம்முடைய அப்ரதிம ப்ரபாவத்தைக் கண்டபோதே கழுத்திலே புண்பட்டு க்ருமிகண்டனாய் நசித்தான் என்றும், காளஹஸ்தியில் நின்று சைவர்கள் திரண்டு வந்து திருவேங்கடமுடையானைத் தங்களுடைய கந்தநாயனார் என்று வழக்குப்

பிடித்து அக்காலத்திலே ராஜாவான யாதவராயனாலேயும் பரிஹரிக்கவரிதாம்படி திருமலையை ஆக்ரமிக்க, அப்போது திருவேங்கடமுடையானுடைய விஷயீகாரத்தாலே எம்பெருமானா ரெழுந்தருளி அவர்களை பராஜிதராக்கினவாறே அவர்களெல்லாரும் தலையறுப்புண்டு போனார்களென்றும், மேல்நாட்டிலே பௌத்த ஸமயத்தார் ப்ரபலராய் அவ்விடத்தில் ராஜாவும் அவர்களுடைய சிஷ்யனாய் அத்தேசத்திலே தத்வயதிரித்தர் இருக்கவுங்கூட வரிதாய்ப் போந்திருந்த காலத்திலே, இவரும் யாத்ருச்சிகமாக அத்தேசத்திலே சில நாளெழுந்தருளியிருக்க, அந்த ராஜாவும் இவருடைய வைபவத்தை ஸேவித்து அந்த பௌத்தர்க்கும் எம்பெருமானார்க்கும் ப்ரஸங்கம் பண்ணுவித்து, அவர்களுடைய குத்ருஷ்டி கல்பநத்தையும், எம்பெருமானாருடைய ஸமீசீந கல்பநத்தையும் கண்டு வித்தனாய், இவர் திருவடிகளிலே ஆசிரயித்து, பட்டாசார்யன் காலத்திலும் நசியாதே வேர் பாய்ந்திருக்கிற பௌத்தருடையும ஜைநருடையும தலைகளை யறுப்பித்து அத்தேசத்திலே அப்படிப்பட்ட நீசஸமயங்கள் நடையாடாதபடி பண்ணினாரென்றும் ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - (நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன) - சோழநாட்டில் உள்ள திவ்யதேசங்களில் இருந்த கோயில்களை, பாஷாண்டிகள் அபகரித்துக் கொண்டு, சிவன் கோயில்களைக் கட்டினார். அப்போது திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்து, அந்த பாஷாண்டிகளுடன் வாதம் செய்து, அவர்களை வென்று, திவ்யதேசங்களை மீண்டும் நிர்மாணித்தார். ருத்ரனே உயர்ந்தவன் என்று வாதிட்ட சோழன் சபையில் இருந்த பலரையும் ஆளவந்தார் வாதத்தில் வென்று, அந்த அரசனிடமிருந்து பலவற்றையும் பெற்றார். ஆனால் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் அவ்விதம் வாதம் செய்து வெல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லாமலேயே பலவும் நடைபெற்றன. அவையாவன -

- எம்பெருமானார் காலத்தில் அவ்யபதேச்யன் என்னும் மன்னன் ஒருவன் “சிவாத் பரதரம் ந அஸ்தி - சிவனே உயர்ந்தவன், வேறு இல்லை” என்று ஒரு ஓலையில் எழுதி, அதனை இந்த உலகம் முழுவதும் நிலைநாட்ட எண்ணி, பல பகவத் அபசாரம் மற்றும் பாகவத அபசாரங்களைச் செய்தபடி வந்தான். அப்போது “நீசரும் மாண்டனர்” என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானாருடைய

முயற்சி ஏதும் இன்றியே, இவருடைய ஒப்பற்ற ப்ரபாவத்தைக் கண்டவுடன் அவன் தன்னுடைய கழுத்தில் புண் ஏற்பட்டு, “க்ருமி கண்ட சோழன்” என்பதற்கு ஏற்ப அழிந்தான்.

- திருவேங்கடமலையில் உள்ள ஸ்ரீநீவாஸன் தங்களுடைய கந்தநாயனார் என்று முழங்கியபடி காளஹஸ்தியிலிருந்து பல சைவர்கள் வந்தனர். அப்போது அந்த இடத்தின் அரசனாக இருந்த யாதவராயனால் கூட அவர்களைத் தடுக்க இயலவில்லை. அந்த நேரத்தில் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவுள்ளம் காரணமாக எம்பெருமானார் அங்கு எழுந்தருளி, அவர்கள் அனைவரையும் தோற்றவர்கள் என்று ஆக்கினார். அதனால் அவர்கள் தலை குனிந்து சென்றனர்.
- திருநாராயணபுரத்தில் பெளத்தம் வேரூன்றி இருந்தது. அங்கிருந்து அரசனும் அந்த மதத்தின் சீடனாகவே இருந்தான். இதனால் அந்த மதம் அல்லாத வேறு யாரும் அங்கு வாழ இயலாதபடி ஆயிற்று. அப்போது எம்பெருமானார் தற்செயலாக அங்கு சென்று சில நாட்கள் தங்கினார். அப்போது இவருடைய ப்ரபாவம் குறித்து அறிந்த அந்த அரசன், பெளத்தர்களுக்கும் எம்பெருமானாருக்கும் இடையே ஒரு வாதத்தை ஏற்பாடு செய்தான். அங்கு அவர்களுடைய முறையற்ற வாதங்களையும், எம்பெருமானாருடைய நேர்த்தியான வாதங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்து, இவருடைய திருவடிகளில் பணிந்தான். ஆக பூர்வமீமாம்ஸகரான பட்டாசார்யன் காலத்தில் கூட அழிக்க இயலாதபடி வேர் பாய்ந்திருந்த பெளத்தர், ஜைநர் போன்றவர்களைத் தலை குனிய வைத்து, அந்த இடத்தில் தாழ்ந்த மதங்கள் ஏதும் மீண்டும் தலையெடுக்க இயலாதபடி செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நாட்டியவித்யாதி) ஆதித்ய தர்சனத்தில் அந்தகாரம் நசிக்குமாப்போலே இவருடைய வைபவங்களைக் கண்டு ப்ரமாண தர்க்கங்களன்றிக்கே ஸ்வயுக்தி ஸ்த்தாபிதங்களாய், எத்தனை தரமுடையவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க அசக்யங்களாய், வேதபாஹ்யங்க ளாகையாலே அதிநீசங்களாயிருக்கிற அவைதிக ஸமயங்களெல்லாம் நிர்மூலமாய்ப் போயின.

(நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது) “நாராயண பரம்பரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: நாராயண பரோஜ்யோதி: ஆத்மா நாராயண: பர: யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ருயதேபிவா அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:” என்றும், “நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே” என்று தொடங்கி, “ப்ரஹ்மா நாராயண: சிவஸ்ச நாராயண: நாராயண ஏவேதம் ஸர்வம் யத் பூதம் யச்ச ஸர்வம்; நிரஞ்ஜனௌ நிர்விகல்பௌ நிராக்யாத: சப்தோ தேவ ஏகோ நாராயண: நத்விதீயோஸ்தி கஸ்சித் ய ஏவம் வேத ஸவிஷ்ணுரேவ பவதி” என்றும், “ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” என்றும், “ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பதன்யௌ” என்றும் நாராயண பரத்வத்தைக் காட்டுகிற வேதமானது பூர்வோத்தர பாகங்களிரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டு, பூர்வபாகம் ஆராதந கர்ம ஸ்வரூப ப்ரதிபாதக மாகையாலும், உத்தரபாகம் ஆராத்ய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதக மாகையாலும், இரண்டுக்கும் ஏகசாஸ்த்ரத்வத்தை இவ்வெம்பெருமானார் ஸமர்த்தித்து, ஆஸேதுஹிமாசல ப்ரதிஷ்ட்டை பண்ணுகையாலே நாவலிட்டு ஸஞ்சரியாநின்றது. களித்தல் – கர்வித்தல்.

விளக்கம் – (நாட்டிய இத்யாதி) – சூரியனைக் கண்டவுடன் இருள் மறைவது போன்று, எம்பெருமானாருடைய வைபவங்களைக் கண்டு, தகுந்த ப்ரமாணம் மூலம் மட்டுமே நிரூபிக்கவல்லதான வாதங்கள் ஏதும் இன்றி தாமாகவே வெளிப்படும் வாதங்கள் மூலம் தங்களை நிலைநாட்டிக் கொண்டவையும், எத்தனை ஞானம் நிறைந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும் அழிப்பதற்கு இயலாதவையாகவும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைப்பதால் மிகவும் தாழ்ந்தவையாகவும் உள்ள அனைத்து மதங்களும் நிர்மூலம் ஆயின. (நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது) - தைத்திரீய நாராயணவல்லி - நாராயண பரம்பரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: நாராயண பரோஜ்யோதி: ஆத்மா நாராயண: பர: யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ருயதேபிவா அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: - நாராயணனே உயர்ந்த ப்ரஹ்மம், உயர்ந்த உண்மையான வஸ்து நாராயணனே, உயர்ந்த ஆத்மா நாராயணனே, இந்த உலகத்தில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்து வஸ்துக்களிலும் உள்ளும் புறமும் புகுந்து நிறைந்திருப்பவன் நாராயணனே ஆவான் – என்றும், நாராயணாத்

ப்ரஹ்மா ஜாயதே - நாராயணனிடமிருந்து நான்முகன் தோன்றினான் - என்று தொடங்கி; ப்ரஹ்மா நாராயண: சிவஸ்ச நாராயண: நாராயண ஏவேதம் ஸர்வம் யத் பூதம் யச்ச ஸர்வம்; நிரஞ்ஜனௌ நிர்விகல்பௌ நிராக்யாத: சப்தோ தேவ ஏகோ நாராயண: நத்விதீயோஸ்தி கஸ்சித் ய ஏவம் வேத ஸவிஷ்ணுரேவ பவதி - நான்முகனும் நாராயணனே, சிவனும் நாராயணனே, அனைத்தும் நாராயணனே; ஸ்வரூபரூப குணங்களில் எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவனாய், ப்ராக்ருதமான குணங்களும் பெயர்களும் அற்றவனாய், தூய்மையாக உள்ளவன் நாராயணன் ஒருவனே ஆவான், இரண்டாமவன் ஒருவனுமில்லை; அனைத்தும் விஷ்ணு மட்டுமே - என்றும், ஸுபால உபநிஷத் - *ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாகவும், பாபங்கள் அற்றவனாகவும், திவ்யமாகவும் உள்ளவன் நாராயணன் - என்றும், ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பதன்யௌ - மஹாலக்ஷ்மி உன்னுடைய பத்னியாவாள் - என்றும் நாராயணனுடைய உயர்ந்த நிலையைக் காண்பிக்கும் வேதங்கள் அனைத்தும் பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தரபாகம் என்று பிரிந்து நின்றபோது, பூர்வபாகம் ஆராதனைக்குத் தேவையான கர்மங்களையே வெளிப்படுத்துகின்றன என்றும், உத்தரபாகம் அந்த ஆராதனையை ஏற்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன என்றும் உணர்த்தி, இதன் காரணமாக இவை இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரமே ஆகும் என்று ஸேது தொடங்கி இமயம் வரை எம்பெருமானார் நிரூபித்தார். இதனால் அந்த வேதங்கள், “இனி நமக்கு எந்த குறையும் இல்லை” என்று தேஜஸ் நிறைந்து, அரசர்கள் அணிகின்ற கலவைச்சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு, இந்த உலகில் ஆரவாரம் செய்திருந்தன.*

வ்யாக்யானம் - (தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறை வாழ்ந்தது) “திருவழுதி நாடென்றும் தென்குருகூரென்றும்” என்னும்படி, தென்தேசத்துக் கெல்லாம் அலங்கார பூதமாய், தர்சநீயமான திருநகரியைத் தமக்குத் திருவவதார ஸ்தலமாக வுடையராய், பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை யநுபவிக்க அநுபவிக்க உள்ளடங்காமே ததநுபவ பரீவாஹ ரூபங்களாய், “மொழி பட்டோடும் கவியமுதின் நுகர்ச்சி யுறுமோ முழுதுமே” என்று தம்மாலே ச்லாகிக்கப்படுமவையான ஸ்வஸூக்திகளை லோகத்தாரெல்லார்க்கும் ஸர்வாதிகாரமாய்ப்படி உபகரித்தருளும் பரமோதாரரான நம்மாழ்வாராலே

அருளிச்செய்யப்பட்டதாய் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாகையாலே ஒரு குறையுமின்றிக்கே யிருப்பதாய், “நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே” என்கிறபடியே ஐஹிக புருஷார்த்தத்தையும், “நிரனிறையாயிரத்து இவை பத்தும் வீடே”, “இவை பத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரிய வானுள் நிலாவுவரே”, “அவாவி லந்தாதிப் பத்தறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே” என்கிறபடியே ஆமுஷ்மிகமான பரம்புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கக் கடவதான ஓளதார்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழியானது, “சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழ” என்கிறபடியே ஸமஸ்த ப்ரபந்ந ஜநங்களும் மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படி உஜ்வலமாய்த்து. வாட்டம் - ஸங்கோசம்.

விளக்கம் - (தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறை வாழ்ந்தது) - ஈச்வர முனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி தனியன் - திருவழுதி நாடென்றும் தென்குருகூரென்றும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தெற்குத் திசையில் உள்ள அனைத்து திவ்யதேசங்களுக்கும் அலங்காரமாகவும், காண்பதற்கு மிகவும் இன்பம் அளிப்பதாகவும் உள்ள ஆழ்வார்திருநகரியைத் தனது அவதார இடமாகக் கொண்டவரும்; பகவத் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி போன்றவற்றை அனுபவிக்க அனுபவிக்க அதில் மனநிறைவு ஏற்படாமல், அந்த அனுபவங்கள் அனைத்தும் உணர்ச்சிப் பிழம்புகளாக வெளிப்பட்டு, திருவாய்மொழி (8-10-5) - மொழி பட்டோடும் கவியமுதின் நுகர்ச்சியுறுமோ முழுவதுமே - என்று தன்னால் கொண்டாடப்படும் திவ்யப்ரந்தங்களை இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைவரும் அனுபவிக்கலாம்படி உபகாரம் செய்தவரும் ஆகிய தாராள குணம் நிறைந்த நம்மாழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதும்; வேதங்களுக்கு முரணாகப் பொருள் உரைக்கும் மதங்களால் அசைக்க இயலாததால் எந்தவிதமான குறையும் இல்லாததும்; திருவாய்மொழி (8-10-11) - நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகில் உள்ளபோது செல்வத்தையும், திருவாய்மொழி (1-1-11) - நிரல் நிறை ஆயிரத்து இவை பத்தும் வீடே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-11) - இவை பத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-11) - அவாவில் அந்தாதிப் பத்தறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அங்கு சென்ற பின்னர் அனுபவிக்கவல்ல புருஷார்த்தத்தையும் அளிக்கவல்ல

தாராளகுணம் கொண்டதும் ஆகிய தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழியானது, சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழ - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து ப்ரபந்நர்களும் உரைக்கும்படியாக ஒளிர்ந்தது.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்